

İnsan

– HacıAli Bayram · 15 Mayıs 2009

insan

insan olan insan
irdeler.

her anını,
her yaşını sorgular,

değil mi ki
yaşıyor,
düşünüyor
acılanıyor
seviniyor
muhasibeye girecek
kendi kendine;
çaresiz
hesap verecek

öyle olmasam,
sevgili can
senden önce ben düşmüş olmasam o yollara,
kolay değil
anlamazdım.
dile gelip söylediklerini
topyekun örtülü ve aleni
bakışlarında gizlediklerini

müdrük olmak için insan
yaşayarak yorulmalı
solmalı
hem
otuz dokuz ham gök yılı yaşarken
acı tatlı yanları
anbe an
sorgulamış olmalı

kontROLSÜZ akan nehir
zaman
sence anıları yutar mı

adam gibi yaşamayan
anladım dese de
inanma

ilmel yakın
hiç
hakkal yakini tutar mı

zirveye bir kala
otuz dokuz ham gök yılı bitirdin mi
tam da öyle olunur

dediğin
hem
diyemediğin gibi

işin tuhafı
zirvelere varılır
kör kör / bön bön
bakılır da vahey
hala zirve aranır

leylan'ın yanı başında leylayı aramak gibi
bittiğinin farkına varamazsın
bakar bakar yorulursun

gerçeği gördüğün anda
---görenler için geçerli---
büyü bozulur

dizdeki derman,
gönüldeki ferman
seni sen yapan her şey
birden

irtifa kaybetmeye başlar
düzenli

müsrifçe salgılanan
adrenalinden mi
hayal kırıklığından mı
bilinmez
tende ve ruhta
tuhaf bir yorgunluk başlar
da
her hücreye sirayet eder
beynin kurguları değişir
emirler ve algılamalar
eskisi gibi değildir artık
her şey -biraz- hiç bir şeydir

pembeler -otomat- yeşile döner

dünya dediğin
koyu karanlık
hem dingin
yaşlanmış bir koca-karı
uğursuz - nirsuz
üst baş pejmurde
sık sık rüyalarına girer
sanırsın bine dayanmış genlerin yaşı
baş döndüren bir hızla
her şey ters gitmeye başlar

zirvelere uygun değil midir ne
insan
ya da
zirveler insana göre mi değil

kurulu saat bozulur
tam da zirvede
herşey kalan zamanı boğar

kendi kendine sorar insan

ister istemez
neden
her can bir ömür saatiyle doęar

zaman neden
tam da o an
tersine dönmeye baęlar
maratonu bırakmığ akrep
hem yelkovan
sanki yüz metre koęar

inmek istersin
hemen
ki mrn tek sermayen
tuhaf çıkışlara odaklı sen
enginleri zlersin
neler oluyor bana dersin
herēeye erinirsin
burnuna toprak kokusu gelir
sık sık
yağmur sonlarını zlersin
nedensiz düřüncelere dalar
hem korkar
hem yerinirsin

ezip geçtiğin yılların koynunda
dipdiri /semirmiē/ biriktirdięin anılar
tepeden tırnaęa
fulu kayıtlı her nesne
Özensiz ięnedięin kaldırımlar
ıskalanan her deęer
bir bir eksiksiz ,seçimsiz
istemesen de hatırlanır.

piēmanlıklar
utanmalar
skn eder
teker teker
kapını çalar

da
sendeki sen
seni
riyasız
muhasebeye zorlar

anlarsın ki
meğer
anıların bekleme salonudur beynin
unuttum sandığın
yaşanılan her güzellik
ve
çirkinlik
sökün etmiş
üstüne üstüne
kalabalık yollar
ödeşmek adına
her günah ve sevap
sirasını kollar

dersin ki
azizim
kırk yıllık soluksuz
o
muhteşem çıkışın sonunda
mademki zirve bu demek
gidip es geçtiğim değerlere
bir daha, tez
yeni bir gözle bakmalıyım

lakin
iniş çıkış gibi değildir.
Bazen sağlam basar yere
insan
bazen sendeler

en kötüsü
inilmez / sık sık /düşülür
her düşüşte /azar azar/ ölünür

artık ne beynin beyin
ne de kasların eski kasdır
belli ki yaşanan her an'la,
vedalaşmaktır kalan ömür

inişin usul usul
sağlıklı olanı makbuldür
söylemeden geçmeyeyim

akıl
başa ermiştir.
kafatasına girmiştir.
nihayet
olması gereken yerdedir.

sindire sindire
hoşça kal
dünya demek,
çıkış kadar heyecanlı olmasa da
yine de
güzeldir.

şiiir de öyle.